

**56. Cantada
d'havaneres
de Calella de Palafrugell**

1 de juliol de 2023

**Barca de Mitjana · Elena Gadel
Els Pescadors de l'Escala · Port-Bo**

Castor Pérez i l'esperit de la Cantada

Tal com escriu Ricard Balil en el llibre *Recull d'havaneres i cançons de taverna de l'Empordà*, editat l'any 2017: “Abans que la cantada d'havaneres de Calella tingués tanta anomenada, de les cantades tradicionals que es feien a les tavernes, fàbriques o cases particulars, se'n deien senzillament *cantades*.”

És evident que des de la presentació del llibre *Calella de Palafrugell i les havaneres* de Joan Pericot, el 1966, motiu de la primera trobada, fins avui, l'evolució i l'èxit de la *Cantada* de Calella ha contribuït d'una manera decisiva a popularitzar un gènere escassament apreciat fins aleshores, però que en poc temps es va guanyar l'acceptació del públic, passant de la taverna a l'escenari.

Aquest cançoner n'és un exemple. Inclou un reguitzell de cançons anomenades populars perquè se'n desconeix l'autoria, com *La hamaca*, *Las fuentes*, *El abanico* o *La perla* i havaneres amb magnífiques lletres de Narcisa Oliver, Carles Casanovas, Tòfol Mus o Ricard Viladesau, entre d'altres, que han enriquit el repertori d'aquest cant de taverna.

Però enguany us volem fer una proposta molt especial, recomanar-vos les quatre composicions de Càstor Pérez amb poemes de Glòria Cruz, *Vestida de nit* i *Temps perdut*; Antonio Serrano, *La Habana se llama Elena*, i Magí Torner, *El mariner feliç*.

De molt jove, en Càstor, palafrugellenc, nascut a Coll de Nargó, d'ascendència gallega, va estimar *la Cantada*. Li van transmetre aquest sentiment Morató, Xicoira i Mir, amb qui va fer un bon aprenentatge quan va entrar a formar part del grup Port Bo, el 1972. Després fundà Caobana, Duet, L'Empordanet i Cubacant.

Intèrpret, compositor, investigador i enamorat de Cuba i l'havanera, va viure intensament aquest cant popular amb la finalitat de donar-lo a conèixer i dignificar-lo.

Estic convençut que avui, escoltant les seves havaneres, viurem apassionats l'esperit de Calella i *la Cantada*.

Francesc Sánchez Carcassés
Director artístic de la Cantada d'Havaneres de Calella

ÍNDEX

ELS PESCADORS DE L'ESCALA

La Rosa dels Vents - Ricard Viladesau	5
Mariner de terra endins - Narcisa Oliver / Josep Bastons	6
Got a got - Carles Casanovas / Albert Prat	7
La Habana se llama Elena - Antonio Serrano / Càstor Pérez	8
Escolta es vent - Tòful Mus / José Luís Ortega Monasterio	9

BARCA DE MITJANA

Enyorança - Ferran Riera i Pere Fort / Juan Benítez	10
El abanico - Popular	11
Cançó del verd mar - Alfred Almeida / Josep Bastons	12
La perla - Popular	13
El mariner feliç - Magí Torner / Càstor Pérez	14

ELENA GADEL

La gavina - Frederic Sirès	15
Nostalgias - Enrique Cadícamo / Juan Carlos Cobian	16
Et confesso - Elena Gadel	17
Vestida de nit - Glòria Cruz / Càstor Pérez	18
Habaneras de Cádiz - Antonio Burgos / Carlos Cano	19

PORT BO

La hamaca - Popular	20
Temps perdut - Glòria Cruz / Càstor Pérez	21
La sirena i la lluna - Carles Casanovas / Josep Bastons	22
Para ti - Josep Nadal	23
Las fuentes - Popular	24

CANTS CONJUNTS

La bella Lola - Popular	25
El meu avi - J. L. Ortega Monasterio	26

La Rosa dels Vents

Lletra i música: Ricard Viladesau

A la voreta del mar
hi tenim una barqueta,
blanca i blava de color
amb dos remes i blanca vela.
Té per nom Rosa dels Vents,
i té gràcia marinera,
quan navega mar endins
al compàs d'una havanera.

A les coves d'en Gispert
anirem a punta d'alba,
per veure quan surt el sol
al vaivé de les onades.
I com dos enamorats
ens direm dolces paraules,
i ens farem uns petonets
arraulits dins nostra barca.

Seràs tu, Rosa dels Vents,
nostra flor més estimada,
per guardar, Rosa dels Vents,
el secret d'una besada.

I a la voreta del mar
una nit clara i serena,
tot jugant férem l'amor
amor de marí i sirena.
I a la Rosa dels Vents,
que a les nostres mars navega
li cantàrem la cançó,
la cançó que el mar ensenya.

A les coves d'en Gispert
anirem a punta d'alba,
per veure quan surt el sol
al vaivé de les onades.
I com dos enamorats
ens direm dolces paraules,
i ens farem uns petonets
arraulits dins nostra barca.

Seràs tu, Rosa dels Vents,
nostra flor més estimada,
per guardar, Rosa dels Vents,
el secret d'una besada.

Els pescadors de l'Escala

Mariner de terra endins

Lletra: Narcisa Oliver / Música: Josep Bastons

Vaig conèixer un vell pastor
que ses ovelles manava
cada jorn de sol a sol
de sa flauta acompanyant,
eixa tonada cantava,
eixa tonada cantava:

Com serà el mar?,
serà blau i gran com diuen?
serà veritat que de nit
és com la plata?
Tothom qui el veu,
es queda ple d'enyorança.
Digue'm tu, sol,
que vens d'una altra contrada,
has vist el mar?

Tota la vida he viscut,
Aquí, del pla a la muntanya,
i fer diners no he pogut
per ver la costa llunyana.
Sé que hi ha un Mediterrà
que en té l'encís de donzella,
sé que hi ha barques de vela.
sé que hi ha mar a Calella,
on las ones van i venen
al compàs de l'havanera.

Com serà el mar?,
serà blau i gran com diuen?
serà veritat que de nit
és com la plata?
Tothom qui el veu,
es queda ple d'enyorança.
Digue'm tu, sol,
que vens d'una altra contrada,
has vist el mar?

Tota la vida he viscut
aquí del pla a la muntanya,
i fer diners no he pogut
per ver la costa llunyana.
Sé que hi ha un Mediterrà
que en té l'encís de donzella.
Sé que hi ha barques de vela.
Sé que hi ha mar a Calella,
on las ones van i venen
al compàs de l'havanera.

Però jo mai no he vist el mar!

Els pescadors de l'Escala

Got a Got (Avi Xicu)

Lletra: Carles Casanovas / Música: Albert Prat

Feia temps que me'l trobava
a la *tasca* d'aquell port
sempre a la mateixa taula,
assegut al seu racó.

Amb prou feina si parlava,
just per demanar el seu got
que es xumava sense pressa
pessigant temps a la mort.

Vell patró de mars desfetes,
de mar braves i de grops,
ara singles boira densa
més espessa a cada glop.

Sense somnis ni esperances,
ni desitjos ni il·lusions
ni delit ni cap folgança
demanant *venda* a la mort.

Got a got, got a got.
Got a got, got a got.

Què hem de fer avui, avi Xicu?
Doncs ja [ho] veus, aquí
esperant.
Comptant hores maleïdes
que no acaben de passar.

Que l'amor ja ha fet campana,
i els amics tots han marxat.
El meu sol no escalfa *massa*
i les nits ja fan feredat.

Vell patró de mars desfetes....

Got a got, got a got.
Got a got, got a got.
Got a got.

La Habana se llama Elena

Lletra: Antonio Serrano / Música: Castor Pérez

Velero que la mar surcas
con escolta de sirenas,
llévame a la isla de Azúcar
en donde me espera Elena.

Sus ojos dan tanto destello,
dan tanto brillo y socorro,
que no necesito estrellas
ni la farola del «Morro».

La Habana se llama Elena,
Elena se llama,
y cambió su nombre Elena
por el de Habana,
y cambió su nombre Elena
por el de Habana.

Llevo por mapa el pañuelo
que me bordó una mulata
con las hebras de tu pelo
en un trozo de tu bata.

Ya se ve la costanera,
ya se toca el malecón.
Tu abrazo es una palmera,
y el puerto tu corazón.

La Habana se llama Elena,
Elena se llama,
y cambió su nombre Elena
por el de Habana,
y cambió su nombre Elena
por el de Habana.

Els pescadors de l'Escala

Escolta es vent

Lletra: Tòful Mus / Música: José Luis Ortega Monasterio

Si no veus dins des meus ulls
lo que esperes que te digui
amb sa mirada,
si trobes que tal vegada,
ses promeses d'amor no són
sinceres...

Si penses que t'he oblidat un
moment,
demana totes ses nits,
a aquella estrella des firma-
ment,
es vespres que li he pregat,
dugués as teu costat,
tot s'amor que t'he tingut i te
tenc.

Mira al cel i escolta es vent
que de Menorca t'arriba,
te dirà que tu ets sa vida
i des meu cor s'aliment.
Mira el cel i escolta es vent.

Si tu creus que tot lo meu és
mentida,
si tu creus que no t'estim,
si penses que, tal vegada,
en el món de s'amor vius
enganyada...

S'estrella que com jo plora en
sa nit,
espera s'hora i es dia enyorat
que tu retornis aquí,
podria dir-te as moment,
sa pena que em va creixent,
va creixent i arriba as fons des
meu pit.

Mira al cel i escolta es vent
que de Menorca t'arriba,
te dirà que tu ets sa vida
i des meu cor s'aliment,
mira el cel i escolta es vent,
es vent, es vent.

Enyorança

Lletra: Ferran Riera i Pere Fort / Música: Juan Benítez

Poble, que vora el mar descanses,
de cel molt blau i blanques cases,
penso en tu.

Sento el pas del temps, dolça enyorança,
vol de gavines sota un cel rogent,
el meu món.

Platja d'arena fina i blanca escuma,
sommis d'infant sota la lluna,
vora el mar.

Barques, records d'amor, dolça tendresa,
en nits d'estiu de joventesa,
primer bes.

Poble, que vora el mar descanses,
de cel molt blau i blanques cases,
penso en tu.

Platja d'arena fina i blanca escuma,
sommis d'infant sota la lluna,
vora el mar.

Barques, records d'amor, dolça tendresa,
en nits d'estiu de joventesa,
primer bes.

Poble, el vent i el mar et guarden,
si jo sabés cantar els meus sentiments,
et faria una cançó.

Barca de Mitjana

El Abanico

Popular

Aquí, surtido traigo de gran valor
de lo bueno y lo fino
lo superior, de lo mejor.
Si el sol os molesta un poco con su resplandor,
comprad un abanico y un quitasol y un quitasol.

Que un abanico sirve
¿Sabéis para qué?
Para ocultar el rostro, a la mujer,
y si con disimulo sabéis mirar,
por entre las varillas del abanico veréis la mar.

Son tus ojos mulata bien mío,
dos luceros que embriagan mi pecho,
yo no puedo vivir satisfecho,
si me niegas ingrata tu amor.

Yo te adoro mujer celestial,
por ti sufro, por ti muero,
por ti siento mi amor verdadero,
un amor que no tiene...

¡Ay mulata yo te quiero!,
te idolatro y te venero,
mi cariño es verdadero,
mulata dame tu amor,
pero trigueña te quiero y muero por ti,
¡Ay chatita dame tu amor!

Barca de Mitjana

Cançó del verd mar

Lletra: Alfred Almeida / Música: Josep Bastons

La filla del pescador,
cada tarda veu passar,
la gavina pel volar.

Li en du amor i el bes millor, del cel d'aura i de claror,
per romandre en el verd mar, d'ençà que ell la va encisar,
un capvespre de tardor.

Hi ha un mar encisador, ara es deixa captivar,
sentint la nua bellugar,
entre onades de verdor, quan li canta amb dolçor.

Com m'agrada ser-ne onada, com m'agrada ser-ne esquitx,
quan et tinc tota abraçada i es compleix el meu desig.

Quan et trobo bressolada i em bressoles tu a mi,
que en tenir-te així agafada sento nuar-se el meu pit.

I la noia rossa i bella
tota nua i tota dansa
no té por, no té recança
de que el mar s'abraci amb ella.

Com m'agrada ser-ne onada, com m'agrada ser-ne esquitx.
Si tu en fossis l'estimada, no hi valdria cap capritx.

Fora el ruixim i nevada, del mar un sol desig,
marejol i revinclada sota els secrets de la nit.

Barca de Mitjana

La perla

Popular

En el fondo del mar
nació la perla,
y en alta sierra
la violeta azul,
y allá en las noches,
la aurora y el rocío,
y en mis ensueños
y en mis ensueños, tú.

Murió la perla
en imperial corona,
y en búcaro gentil
la casta flor.
Y allá en las noches,
la aurora y el rocío,
y en mis ensueños,
y en mis ensueños, tú.

Barca de Mitjana

El mariner feliç

Lletra: Magí Torner / Música: Càstor Pérez

Visc a la sorra i el mar
on trenquen totes les onades,
tant en els dies de calma
com en els de temporal.
Lluny del neguit d'altres pobles
si fa bo sota la barca,
quan refresca i el sol plora
dins el sac sota el proal.

El mar em renta la cara
el sol m'omple l'esperit,
la lluna em guarda la casa
i em vetlla quan m'he adormit.

Menjo dels fruits de la mar
de la terra tant s'hi val,
a la barqueta de l'avi
i a la meva casa pairal.
I a la cala veïna
tinc una nina esperant,
hi vaig i quan em diu: "Vine"
tot és joia, amor i pau.

El mar em renta la cara
el sol m'omple l'esperit,
la lluna em guarda la casa
i em vetlla quan m'he adormit.

Barca de Mitjana

La gavina

Lletra i música: Frederic Sirés

Oh, gavina voladora,
que voleies sobre el mar,
i al pas del vent, mar enfora,
vas volant fins arribar

a la platja assolellada,
platja de dolços records,
on dia i nit hi fa estada
la nina dels meus amors.

Quan la vegis sola,
Prop (de) la quieta onada,
Don-li la besada
que li envio
més fervent.

Digue-li que sento
dolça melangia
i que penso en ella
en tot moment.

Oh! Si igual que tu, gavina,
el mar pogués jo travessar
fins (a) arribar a la platja,
on tan dolç és recordar

i veure la imatge bruna
en un suau despertar
de la nina que entre somnis
és tan grat acariciar.

Quan la vegis sola,
Prop (de) la quieta onada,
Don-li la besada,
que li envio
més fervent.

Digue-li que sento
dolça melangia
i que penso en ella
en tot moment.

Elena Gadel

Nostalgias

Lletra: Enrique Cadícamo / Música: Juan Carlos Cobian

Quiero emborrachar mi
corazón
para apagar un loco amor
que más que amor es un
sufrir...
Y aquí vengo para eso,
a borrar antiguos besos
en los besos de otras bocas...
Si su amor fue “flor de un día”
¿por qué causa es siempre
mía
esa cruel preocupación?

Quiero por los dos mi copa
alzar
para olvidar mi obstinación
y más la vuelvo a recordar.
Nostalgias
de escuchar su risa loca
y sentir junto a mi boca
como un fuego su respiración.
Angustia
de sentirme abandonado
y pensar que otro a su lado
pronto... pronto le hablará de
amor...

¡Hermano!
Yo no quiero rebajarme,
ni pedirle, ni llorarle,
ni decirle que no puedo más
vivir...
Desde mi triste soledad veré
caer
las rosas muertas de mi
juventud.
Gime, bandoneón, tu tango
gris,
quizá a ti te hiera igual
algún amor sentimental...

Llora mi alma de fantoche
sola y triste en esta noche,
noche negra y sin estrellas...
Si las copas traen consuelo
aquí estoy con mi desvelo
para ahogarlos de una vez...
Quiero emborrachar mi
corazón
para después poder brindar
“por los fracasos del amor”

Elena Gadel

Et confesso

Lletra i música: Elena Gadel

Fa temps que ho penso
i que no faig
Fa temps que no t'escric
No és que no et porti a dins
si aquí et tinc

Ets tan gran, tan poderós
i tot ho fas tan bé
Discretament, sé que no em
creus,
sé que no m'entens

Segons de retorn que fan olor
de tu
es barregen amb silencis
d'humitat i llum
que crema els ulls del que va
ser i no serà
esfullant pètals d'enyor a cada
pas que faig

Però et confesso,
amor meu,
que ets l'únic per qui em
batega el cor
l'únic per qui ballen els meus
peus

I et desitjo el bé del món
que arribi aviat a tu,
l'amor que pots i vols

Distància que ara cura
les ferides del passat
Distància que ens deixa viure
el present triat

Deixa'm ser la capritxosa
només un instant
per tornar a ser la princesa
que amb deliri vas triar

Et confesso
amor meu,
que ets l'únic per qui em
batega el cor
l'únic per qui ballen els meus
peus

I et desitjo el bé del món
que arribi aviat a tu,
l'amor que pots i vols

I somio...
que el teu cos gran m'abraçarà
i em salvarà de la foscor
I somio...
que el teu cos gran em farà
volar cap al destí que vam dir
que el teu cos gran farà
encaixar la meva peça
perduda en el teu mar

Però et confesso,
amor meu,
que ets l'únic per qui em
batega el cor
l'únic per qui ballen els meus
peus

I et desitjo el bé del món
que arribi aviat a tu,
l'amor que pots i vols

Elena Gadel

Vestida de nit

Lletra: Glòria Cruz. Música: Castor Pérez

Pinto les notes d'una
havanera,
blava com l'aigua, d'un mar
antic,
blanca d'escuma, dolça com
l'aire...
gris de gavines, daurada
d'imatges,
vestida de nit.

Miro el paisatge, cerco
paraules
que omplin els versos sense
neguit.
Els pins m'abracen, sento com
callen,
el vent s'emporta tot l'horitzó.

Si pogués fer-me escata
i amagar-me a la platja
per sentir sons i tardes del
passat
d'aquest món d'enyorança,
amor i calma, perfumat de
lluna, foc i rom.

Si pogués enfil·lar-me a l'onada
més alta
i guarnir de palmeres el
record;
escampant amb canyella totes
les cales
i amb petxines fer-lis un
bressol.

Els vells em parlen, plens de
tendresa,
d'hores viscudes amb emoció.
Joves encara, forts i valents,
prínceps de xarxa, herois de
tempesta,
amics del bon temps.

Els ulls inventen noves
històries.
Vaixells que tornen d'un lloc
de sol.
Porten tonades enamorades;
dones i pàtria, veles i flors

Si pogués fer-me escata
i amagar-me a la platja
per sentir sons i tardes del
passat
d'aquest món d'enyorança,
amor i calma, perfumat de
lluna, foc i rom.

Si pogués enfil·lar-me a l'onada
més alta
i guarnir de palmeres el
record;
escampant amb canyella totes
les cales
i amb petxines fer-lis un
bressol.

Elena Gadel

Habaneras de Cádiz

Lletra: Antonio Burgos / Música: Carlos Cano

Desde que estuve, niña, en la
Habana
No se me puede olvidar,
Tanto Cádiz ante mi ventana,
tacita lejana,
Aquella mañana pude contemplar.

Las olas de la Caleta, que es plata
quieta,
Rompían contra las rocas de aquel
paseo
Que al bamboleo de aquellas
bocas
Allí le llaman el Malecón.

Había coches de caballos, era por
mayo,
Sonaban por la Alameda, por
Puerta Tierra,
Y me traían, ay, tierra mía,
Desde mi Cádiz el mismo son.

El son de los Puertos, dulzor de
guayaba,
Calabazas, huertos,
Aún pregunto quién me lo
cantaba.

Que tengo un amor en la Habana
Y el otro en Andalucía,
No te he visto yo a ti, tierra mía,
Más cerca que la mañana
Que apareció en mi ventana
De la Habana colonial
Tó Cádiz, la Catedral, la Viña y el
Mentidero,
Y verán que no exagero
Si al cantar la habanera repito:
La Habana es Cádiz con más
negritos,
Cádiz, la Habana con más salero.

Verán que tengo mi alma en la
Habana
No se me puede olvidar,
Canto un tango y es una
habanera,
La misma manera
Tan dulce y galana y el mismo
compás.

Por la parte del Caribe así se
escribe
Cuando una canción de amores,
Canción tan rica,
Se la dedican los trovadores
A una muchacha o a una ciudad.

Y yo, Cádiz, te dedico y te lo
explico
Porque te canto este tango
Que sabe a mango,
De esta manera esta habanera
De piriñaca y de Carnaval.

Son de chirigota, sabor de melaza,
Guantánamo y Rota,
¡Qué lo canta ya un coro en la
plaza!

Que tengo un amor en la Habana
Y el otro en Andalucía,
No te he visto yo a ti, tierra mía,
Más cerca que la mañana
Que apareció en mi ventana
De la Habana colonial
Tó Cádiz, la Catedral, la Viña y el
Mentidero,
Y verán que no exagero
Si al cantar la habanera repito:
La Habana es Cádiz con más
negritos,
Cádiz, la Habana con más salero.

Elena Gadel

La hamaca

Popular

Tengo, una hamaca tendida ¡Ay!
a la orillita del mar.
Y mi caballo ensillado ¡Ay!
en medio del platanar.

Sombra me da el monte,
brisa, fruto i flor.
Trinos el sinsonte,
pero nadie amor.

Que bella es la vida
que volando se va.
Vagando voy
con mi hamaca tendida
de acá para allá
de allá para acá.

Ando por senda perdida ¡Ay!
buscando un nuevo querer.
Y un nuevo amor en mi vida ¡Ay!
que no me haga padecer.

Guardaré tu imagen
muy dentro de mí,
prueba del cariño
que siento por ti.

Y si un día vuelves,
cuando a mi lado estés,
te llevaré
a mi hamaca tendida
y allá te amaré,
y allá te amaré.

Port Bo

Temps perdut

Lletra: Glòria Cruz / Música: Càstor Pérez

A la vora de la mar he tornat a
poc a poc,
tot sentint el crit del temps
que s'emporta el meu record.

Un record ple de cançons, de
perfums i frec d'amor,
d'un amor potser perdut a les
aigües del meu port.

Sovint somnio que tornes al
meu costat
que m'agafes les mans i les
omples
d'immensitat, d'immensitat.

Ara l'aire ja no és aquell
nostre
ni la sorra s'esborra al teu
pas.
Sols em queda un grapat
d'enyorança
i el teu mirar, i el teu mirar.

Les onades van portant
sensacions de mil colors
que amanyaguen el meu cant
barrejant notes i plors.

És un cant fruit del passat,
endinsat en el meu cor.
Esborrall desdibuixat
de les ombres del teu cos.

Sovint somnio que tornes al
meu costat
que m'agafes les mans i les
omples
d'immensitat, d'immensitat.

Ara l'aire ja no és aquell
nostre
ni la sorra s'esborra al teu pas
sols em queda un grapat
d'enyorança
i el teu mirar, i el teu mirar.

Sovint somnio que tornes al
meu costat
que m'agafes les mans i les
omples
d'immensitat, d'immensitat.

La Sirena i la Lluna

Lletra: Carles Casanovas / Música: Josep Bastons

M'explicava, tremolós al
parlar,
asseguts a la taula greixosa
d'aquell vell cafè, m'explicava
una història, amb la pipa a
la mà,
que dels avis havia escoltat
aquell vell mariner.

És la història d'una noia
eixerida i d'ulls clars.
Despullada fins a la cintura
i amb cua de peix.
Molt galana,
de pits fermes i grossos,
cabells llargs i rossos,
i blanca de pell.

Que amb la lluna nova
i a la mitja nit
surt d'entre les roques,
quan tot és *dormit*.

Sirena, que cantes en nits de
foscor
i amagues la cara a la lluna
plena,
per cales perdudes hi busques
l'amor,
vivint dels records i fugint de
les penes.

La lluna voldria escoltar la
cançó
que canta la noia vestida
d'escates,
però ella s'amaga, fuig de la
claror.
No vol que la lluna li besí la
galta.

Però un dia la lluna de sobte
fa el ple
i a la sireneteta il·lumina la
cara,
i des d'aquell dia ja no se'n
sap res
del cant que a les nits
despertava les cales.

I diuen, que diuen, que diuen,
que han vist,
quan pampallugueja la lluna
en a l'aigua,
a una sireneteta de plata i de
llum
i a una lluna blanca vestida
d'escates.

Para ti

Lletra i música: Josep Nadal

Serán tal vez tus ojos,
o será tu mirar,
pueden ser tus caricias
o tu forma de amar.

Quiero besar tus labios
Y navegar tu piel.
Quiero sentirte mía
Para siempre, mujer.

Y dedicar mi vida
a hacerte muy feliz,
cuidarte cada día
y darte amor sin fin.
El resto de mis días
te los dedico a ti,
a darte sin dudarlo
lo bueno que hay en mí.

Hoy creí ver tu cara
En las olas del mar.
Nada me da la calma
Que tus brazos me dan.

Contigo siento vida,
contigo siento paz.
Quiero parar el tiempo
si tengo tu mirar.

Y dedicar mi vida...

Las fuentes

Popular

Las fuentes
“rebossen” d’aigua ardent.
xim, xim, xim, xim, xim, xim.

No hi vagis
que no te “ensussis” els calçotets
xim, xim, xim, xim, xim, xim

“Mañana”
“Hay baile” de casino en la Regatera de Figueres.
Allí encontrareu es bous, ses vaques i ses vedelles.
Que us faran: mu, mu mu ...

I el rossinyol amb aquella alegria
canta i refila i es fa el niu tot sol
Piu piu piu, piu piu piu, piu piu piu,
piu, piu, piu, piu.

Vaques, bous i vedellets

Como te asombra en nuestra vida,
si la esperanza es nuestra ilusión,
si la esperanza se halla escondida
en lo más hondo del corazón.

Oh “dixosa” nena meva,
he vingut per estimar.
En tu sols, en tu pensava.
Ni un moment no t’he oblidat.

Si los dos s’ajuntaren
los llavis de ric coral
“cuantos besos” se donaren
jurant para sempre amar.

Port Bo

La bella Lola

Popular. Autor desconegut

Cuando en la playa la bella Lola,
su larga cola luciendo va,
los marineros se vuelven locos
y hasta el piloto pierde el compás.

¡Ay! que placer, sentía yo,
cuando en la playa sacó el pañuelo
y me saludó, pero después, llegó hacia mí,
me dio un abrazo y en aquel lazo creí morir...

Después de un año de no ver tierra,
porque la guerra me lo impidió,
me fui al puerto donde se hallaba
la que adoraba mi corazón...

¡Ay! que placer, sentía yo,...

La cubanita lloraba triste,
de verse sola y en alta mar,
y el marinero la consolaba:
no llores Lola, no llores más..

¡Ay! que placer, sentía yo,...

El meu avi

Lletra i música: J.L. Ortega Monasterio

El meu avi va anar a Cuba
a bordo del “Catalán”, el millor
barco de guerra
de la flota d’Ultramar.
El timoner i el nostramo i catorze mariners
eren nascuts a Calella, eren nascuts
a Palafrugell...

Quan el “Catalán” sortia a la mar,
els nois de Calella feien un cremat,
mans a la guitarra, solien cantar,
solien cantar: Visca Catalunya!
Visca el “Catalán”!...

Arribaren temps de guerres,
de perfidies i traïcions
en el mar de les Antilles
retronaren els canons.
I els mariners de Calella,
el meu avi enmig de tots,
varen morir a coberta, varen morir
al peu del canó!

Quan el “Catalán” sortia a la mar,
cridava el meu avi:
apa nois que és tard!
però els valents de bordo
no varen tornar, no varen tornar
tingueren la culpa
els americans...

Cants conjunts

Organitzen

Amb el suport de

Autora de l'obra del cartell d'enguany: Anna Grimal

Disseny: Gràfic Art Studio

www.havanerescalella.cat

Tel. 972 300 228

DES DE
1818

**Els bons
cremats es fan
amb Rom Pujol**

